

Model 67

Model 67

M.C. Vermeersch

Schrijver: M.C. Vermeersch

Coverontwerp: M.C. Vermeersch

ISBN: 978-9402160529

© M.C. Vermeersch

I. Vervlogen illusies

Vanop een afstand leek de Duivelspiek op een brede toren met afgesneden randen. De piek op zich was stomp. In tegenstelling tot de meeste bergen, die in een punt eindigen, had deze gewoon een platte dek. De vroege zon bood veel dimensie aan deze brutaal geschapen berg. Het ruwe reliëf van de rotsen werd alsmaar meer benadrukt door de zonnestralen. Een sterk contrast van schaduwen en grijze tinten. Dit effect gaf een onheilspellend beeld weer. Zijn mysterieuze esthetiek maakte hem juist aantrekkelijk. Dennenbomen behoorden tot zijn enige gezelschap. Ze zagen eruit als miezerige gewassen, vlakbij zijn immense aanwezigheid. De Duivelspiek overheerste als een god zijn omgeving met een duistere, onuitgesproken kracht. Een kracht die me in de ban ging houden voor de volgende gebeurtenissen.

Het klimaat was redelijk koud, met wat nevel. Naast het gras, heeft de ochtenddauw zich op mijn gezicht gevestigd. Ik stond op en veegde de minuscule druppels weg met mijn mouw. Daarna wreef ik rond mijn ogen om beter te kunnen ontwaken. *Auw.* Mijn rug voelde stijf aan doordat ik op mijn rugzak geslapen had. Ik besloot om een paar slokken water te drinken. De anderen rondom mij bevonden zich eveneens in ongemakkelijke posities. Sommigen leken wel uitgeput. Het voornaamste was dat ze hier waren en over een sterke conditie beschikken. *De meerderheid is nog aan het slapen.* Ik stak mijn drinkbus terug in de rugzak. Het was tijd. De natuur leerde me weinig bij over mijn eigenlijke positie. Ik probeerde op alles te letten wat mij vooruit kon helpen. Gras, struikgewas, groene naaldbomen... zowel in het noorden, het zuiden en alle richtingen. De diepe slapers waren door bomen omsingeld. Dit was een open veld. Ik had geen flauw benul hoe alles verder moest gaan. Voor hetzelfde geld was deze slaapplek mijn enige oriëntatiepunt. Ik probeerde vanaf verschillende invalshoeken te kijken tussen de dichtbeboste bomen. Er was geen concreet pad zichtbaar, noch een opvallend licht die dé weg zou belichten. Het bos was precies ondoordringbaar. Daarbinnen zou ik makkelijk verdwalen... maar ter plaatse blijven was ook geen optie. *Geen paniek, blijf helder nadenken. Blijf vooral rustig.* De anderen waren nog steeds in hun slapende posities. Plots merkte ik een jongeman die zich rechtop zat uit te rekken. Als een blok beton viel hij terug neer. *Onvoorstelbaar.* Wellicht had hij geen besef over zijn omgeving. Gelukkig had hij zich van niks aangetrokken, anders ging hij mij misschien opgemerkt hebben. *En echt wakker schieten.* Één ding was zeker: ik moest mijzelf van deze groep afscheiden. *Dwalen in het bos of mikken op een hoger observatiepunt?* Het schoot me eindelijk te binnen. *De talrijke bomen zijn hier voor een reden.* Ik moest klimmen.

Op dat ogenblik vloekte ik binnensmonds. *Waarom komen zulke ideeën telkens met vertraging in mij op?* Ik zocht naar een hoge boom, uit de buurt van de slaappleats. Vervolgens deed ik mijn handschoenen aan, zodat ik me niet aan de schorsen zou bezeren. Het klimmen was lastig maar uiteindelijk lonend. Er verscheen een uitgestrekte, groene heide in mijn zicht. Ik keek naar de stand van de zon. Hoewel ik geen kompas bij me had, wist ik dat de dageraad nog juist was aangebroken. Dit was duidelijk dankzij de lange schaduwen van de bomen en het mistig weer. Ineens raasde er een koude rilling langs heel mijn lichaam. Mijn hart kreeg bijna een aanval toen ik *het* zag. Een enorme berg die vrijwel het hele landschap domineerde. Het moest zich op ongeveer twintig kilometer ten noordwesten van mijn positie bevinden. Mijn ogen bleven erop gefixeerd. Ik kreeg al vlug door dat dit onnatuurlijk verschijnsel mijn richting kon bepalen. Toen ik terug met moeite naar beneden keek, merkte ik drie mensen die reeds op waren. *Dit was onverwacht. Ze mogen mij zeker niet voor zijn!* Ik wierp nog een vluchtige blik op de berg en besloot om mijn traject onderweg te bepalen. Al dalend probeerde ik me achter de boomstammen te camoufleren van de anderen. De handschoenen voorkwamen dat ik zou glijden. Aan hun gezichten te zien, waren zij even verward als ik, enkele ogenblikken tevoren. Ik besloot om het bos al lopend te verkennen. *Die hypnotiserende berg roept mij gewoonweg toe.*

De dichtheid van de bomen maakte het bos heel erg donker. Het was een uitdaging om mijn oriëntatie te kunnen vinden. Ik wilde een goede voorsprong behouden. Nergens was er in het bos een onbeschutte plek te bespeuren. De harde aardbodem, bedekt met gevallen naalden, verkleinden de kans om sporen op te merken. Na een halfuur te hebben gelopen, besloot ik om even uit te rusten. *Zou dit nog steeds de juiste richting zijn?* Mijn intuïtie gaf aan dat het in orde was, zolang mijn hoofd erbij bleef. *Er zijn vast mensen die deze weg ook gevolgd hebben... anders had ik al lang iemand gekruist.* Deze gedachte bracht een glimlach bij me teweeg. “Aaah!” Achter mij hoorde ik een kreet van frustratie. Een vrouwelijke stem. Ze kon de bomen misschien moeilijk door het bos zien. *Letterlijk bedoeld.* Dit kon best als een teken beschouwd worden, om verder te gaan. Ik koos ervoor om mijn looptempo te verlagen. Tenslotte was mijn maag nog niet gevuld met een heerlijk ontbijt. Onderweg nam ik kleine beetjes van een proteïnereep. Deze bevond zich onder vier andere, in mijn rugzak. De repen waren de enige voedingsmiddelen in voorraad. Aangezien er geen eetbare vruchten of planten in zicht waren, was het verstandig om deze repen te bewaren. *Tot we meer zekerheid hebben over de totale duur van dit avontuur.*

Dit wordt mijn voorsprong. Mijn tweede etappe duurde langer dan de vorige. Ongeveer twee uren. Het was echter doenbaar, zolang mijn conditie nog fris was. Ik zag een flauw maar helder licht door de bomen penetreren. Dit was het einde, de rand van het bos. De brede basis van de imposante berg wachtte mij op. Deze reikte helemaal tot in de hemel, zelfs boven de wolken. Mijn adem werd ter plekke weggenomen. Ik was opgelucht en benauwd terzelfder tijd. *Wat een intimiderende voorkomen!* Ik bestudeerde de getande rotsen van de berg. Eromheen gaan en een ander bosgedeelte verkennen zou alleen risico's geven. *Zou ik daarop moeten gokken of...* Een krachtige bries stuwde mij ineens vooruit. Wind op zich kwam altijd van nergens maar dit fenomeen leek me geen toeval. De berg nam mijn volle aandacht weer in. *Het is gedurfd maar ik heb het nodige gerief op mijn rug.* "Geef't op kleintje! Dit is te hoog gegrepen voor jou." Een onbeleefde kerel stond achter mij en haalde wat klimgerief uit zijn rugzak. Hij wees naar een bepaald punt, aan de voet van de berg. Het werd me pas op dat ogenblik duidelijk. Enkele personen die ons voor waren gingen de uitdaging al aan... om de reus te beklimmen. "Je bent stof waard als je bang bent!" vervolgde de jongeman. Hij zette inmiddels een helm op en maakte een gordel om zijn middel vast. Ik wou zijn woorden negeren maar ergens had hij wel een punt. De structuur van de berg bleef mij intimideren. *Toch ben ik hiervoor gemaakt, ongeacht wat de anderen van mij mogen denken.* Doordat hij mij onderschatte, kreeg ik juist meer wilskracht om deze berg te beklimmen. *Desnoods tot aan de top.* Deze reus ging de loop van mijn leven veranderen.

Er zaten allerlei spullen in mijn rugzak om de wildernis te doorstaan. Waaronder klimgerei, dat tot de professionele uitrusting van een bergbeklimmer behoort. Eens alles vast zat, liep ik vastberaden voorwaarts. De ijverige jongeman hing aan een touw, op tien meter hoog. Mijn ogen waren aandachtig op hem gericht. Hij leek onbezorgd, als een insect. Dat kwam omdat hij nooit naar beneden keek. Dit leek mij de beste manier om de beklimming aan te kunnen. Ik plaatste mijn eerste grip langzaam op het gesteente. Vervolgens zochten mijn benen naar een stevige steunpunt. Het gevoel was anders dan muurklimmen in een sportzaal. Hierbij moest ik rekening houden met de brutale wetten van de natuur. Eens ik me hogerop bevond, maakte ik gebruik van twee klimhaken. Deze dienden als een extra zekerheid, mocht je je grip verliezen. Ik ondernam de nodige stappen, om ervoor te zorgen dat ik zo veilig mogelijk geïnstalleerd was. *Blijf vooral gefocust, dit moet én zal lukken.* Al snel werd mijn eerste belofte verbroken. Bij het minste gewapper van een roofvogel aan mijn hoofd, draaide ik me om. *Wees minder zenuwachtig, meid.* Ik bevond me hoger dan de toppen van de naaldbomen. Toen ik naar beneden keek, verschenen er verschillende mensen vanuit de bosrand. Sommigen onder hen keken of wezen in mijn richting. Ze besloten om mij achterna te gaan. *Hun teamwerk heeft blijkbaar geholpen.*

Daar gaat mijn voorsprong. Dacht ik ogenblikkelijk. Dit was een reden temeer om mijn tempo te doen verhogen. Ik kon mezelf amper geruststellen, na te hebben gemerkt hoe velen onder hen zich niet laten afschrikken. *Klik, trek, herhaal. Klik én trek.* Zelfs met mijn snelste manoeuvres begon men mij langzamerhand in te halen. Even later begon de zon in hun nadeel te spelen... en in de mijne. Het gesteente weerkaatste een witte reflectie, waardoor we allemaal bijna verblind waren. Ik dacht een zonnebril te hebben gezien in mijn rugzak. Om daaraan te geraken moest ik eerst stilstaan. Gelukkig was er hogerop een uitstekende richel, zodat ik niet afhankelijk was van mijn reservehaak. De zonnebril bevond zich redelijk diep in mijn rugzak. Toen ik ze kon opzetten, maakte het weinig verschil uit. De contouren van de rotsen bleven met een doordringende licht schijnen. Plots gleed ik uit door een verkeerde inschatting. *Koud zweet.* Mijn stress overwinnen leek op dat moment moeilijker dan mijn grip terugvinden. *Waarom maak je je zo druk? De reservehaak is er nog.* Als dit een wedstrijd was, dan was mensen voorlaten mijn talent. “Je verliest lekker terrein!” lachte een kerel. Hij zat een paar meter onder mij. Ik was het beu om telkens op mijn zwaktes aangewezen te worden. *Hij heeft geen enkel recht om mij zo te vernederen.* Er ontstond een tinteling in mijn benen. Om deze energie kwijt te spelen, stampte ik op het verlengde van de richel. Een groot stuk brokkelde onvoorzien af en viel recht op het hoofd van de jongen... net toen hij bezig was met het verstellen van zijn klimgetouw.

Ik verschrok zodanig veel van deze daad, dat ik even niet meer durfde te verroeren. *Dit heb ik nooit durven wensen.* Iedereen die daaronder hing, keek verstart in de richting waar zijn lichaam gevallen was. Vanuit mijn perspectief kon ik weinig vernemen. De grond was reeds uit mijn zicht. De stilte werd doorbroken toen een andere jongeman “Verraadster!” tegen mij schreeuwde. *Hemel!* Zijn beschuldiging gaf me kippenvel. *Wat heb ik gedaan?* “Het was een ongeluk! Ik zweer het!” Dit leek wel een boze droom want ineens scholden ze mij allemaal in koor uit. Ik had totaal geen invloed op hen. In deze wereld waren acties luider dan woorden. Mijn hartkloppingen namen sneller toe. “Ik bedoelde het niet opzettelijk, het spijt me!” bleef ik herhalen. Er kwam geen tegenreactie. Nog voor ik het volledig door had, waren drie jongens en een meisje mij reeds voorbij. Ze hadden vreemd genoeg geen haatgevoelens tegenover mij. Zelfs de jongen, die mij voordien aanklaagde, had niks meer op te merken. Ik vreesde nog dat hij me uit wraak hetzelfde lot ging bezorgen. Het klonk zo absurd in combinatie met een ongeluk. Een meisje in de buurt knikte geniepig naar mij. Alsof ze mij een telepathische bericht uitzond van: “Goede zet. Wees trots op jezelf.” *Natuurlijk, dat is logisch.* Ze konden het mij moeilijk kwalijk nemen. Ik heb hen, en onderling ook mezelf, een grote dienst bewezen. Ik heb onbewust een concurrent uitgeschakeld.

Het was schijnbaar middag. Ik besloot om eens goed uit te rusten, om daarna terug op kracht te komen met water en een energiereep. Hiervoor moest ik mijn mat tevoorschijn halen. Meestal liet men zich gewoon hangen via de veiligheidskabel, maar ik had mijn comfort nodig. Zeker na dat spijtig voorval. De steile rotsen maakten de beklimming erg moeizaam. Ik concludeerde dat dit een kwestie van uithoudingsvermogen was en geen wedstrijd. Hierdoor ontstond er weer een positieve gedachte. Ik schatte mijn hoogte in, op zo'n vierhonderd meter. Het was ver van gemakkelijk om een mat vast te maken aan een berg met deze hellingsgraad. Via een instructielijst, het nodige materiaal en wat verse moed, kreeg ik het principe onder de knie. De rechthoekige mat klapte met één beweging open. Daarna moest ik met een apart instrument sleutelen, om de bouten stevig in de rots te draaien. De touwen dienden als bijkomend support. Ze verbonden de buitenste hoeken van de mat met de bouten. Mijn eigen hangkabel moest voor de veiligheid gekoppeld blijven. Wanneer ik met mijn knie op de mat steunde, waggelde het even. *Even bijstellen.* Dan besloot ik om erop te zitten. Het bleef stevig. *Dat. Doet. Deugd.* Het werd tijd dat ik eens gehoor gaf aan mijn lichaam. Voor mij bevond zich een adembenemende landschap. Deze omgeving was veel te prachtig om in enkele woorden te omschrijven. Beneden merkte ik meer deelnemers die deze berg beklommen. Hun uithoudingsvermogen leek me alvast bewonderenswaardig. *Ze zullen zeker slagen.* Boven mij overheersten de rotswanden. Er was geen einde te bekennen. *Net zoals deze test.*

Vanaf de namiddag tot de avond hadden een vijftal personen mij voorbij gestoken. Ze waren allemaal geconcentreerd voor de top te bereiken. Tijdens zonsondergang besloot ik om mijn laatste etappe af te leggen, tot er opeens een verschrikkelijk voorval gebeurde. Twee kerels, boven mij, maakten om de een of andere reden ruzie. Ze begonnen elkaar steeds harder te duwen, tot er uiteindelijk vuistslagen in het spel terecht kwamen. Hoewel ik hier niets mee te maken had, bleef ik hun gevecht volgen. Het gevecht escaleerde tot ze al slingerend elkaar aanvielen. De ene jongen, met een zwarte staart dat onder zijn helm uitstak, haalde een zakmes tevoorschijn. Ik kreeg meteen door wat zijn bedoelingen waren. Hij had het voordeel dat hij net iets hoger hing. Voor hij naar de veiligheidskabel van de andere jongen reikte, bevroren mijn gedachten. *Zou ik die ongelukkige kunnen helpen? Geen tijd.* Ik koppelde alle kabels los, sprong onder de mogelijke slachtoffer en maakte snel een nieuwe haak vast. *Hup, de hoofdkabel erdoor.* Dit zou mij dan helpen om mijn reservekabel in zijn richting te gooien. Afstanden inschatten behoorde tot één van mijn competenties. Terwijl ik de tweede haak wilde maken, was het al te laat. "Je bent gestoord!" riep de slachtoffer van de zwartharige tiran. Zowel zijn kabel als zijn reservetouw waren losgesneden. Hij had enkel nog zijn grip op de haken over. De zwartharige jongen gaf hem nog een harde duw. Zo viel hij in mijn richting. Instinctief probeerde ik zo ver mogelijk zijwaarts te springen.

De impact van de jongen die op mijn schouder viel en vervolgens langs me heen scheerde, kwam hard aan. Ik verloor mijn evenwicht. Mijn beide kabels waren ontkoppeld tijdens deze val. Het slippen verergerde. Ik probeerde alles vast te grijpen dat tastbaar was. In een mum van tijd wist ik terug een steunpunt te vinden. De tijd om mijn ogen terug te openen duurde langer dan dit hele gebeuren. Indien ik mijn voeten verkeerd had geplaatst, dan was ik er zeker geweest. Mijn handen waren verbrand en bebloed. Beide kabels waren door deze bewegingen meegevallen maar hingen nog steeds om mijn middel. De positie van de eerste haak onthulde de afstand van mijn val. *Ongeveer vijftien meter.* De tweede haak zat in mijn broekzak. “Verdomme, jij moest samen met hem gaan!” riep de zwartharige jongen naar me toe. Dit was mij teveel om waar te zijn... en toch leefde ik nog. *Kwam het door mijn wilskracht om die ene jongen te redden?* Door de spanning besloot ik om mijn kamp op te slaan. Daar, op de houvast waar ik mezelf wist te redden. Ik vond nauwelijks de kracht om mijn mat stevig aan de rotsen te pinnen. Zeker met die pijn in mijn handen. De wonden kon ik grotendeels verzorgen met verband en ontsmetting. Nog voor de zon helemaal onder was, was het mij gelukt om kamp op te slaan. Achteraf begreep ik waarom rotsklimmen zoveel inspanning vroeg. Fysiek was het een lastige strijd. Mentaal was het heftiger. Je raakt verward in een omgeving van menselijke emoties en de ongenadige natuur. Hoe meer ik erover dacht, hoe meer ik begon in te zien waarom dit juist dé grote uitdaging was.

Mijn handen voelden klam en koud aan. Net zoals mijn lichaam, in mijn rode overall. De nacht bracht veel koude wind teweeg. In mijn rugzak zat er nog een regenjas. Het was een foute keuze, voordat ik vertrok. De algemene keuze bestond uit een parka, een regenjas, een wollen trui en een leren jas. Ik opteerde slechts voor dat laatste en stond er niet bij stil dat er een kans was om onder de open hemel te slapen. Ik had een slaapzak maar de voering bestond slechts uit een dun laagje dons. Dons voelde lichter aan en kon gemakkelijk de rugzak in. Het was echter luchtdoorlatend. Opnieuw betreurde ik het feit dat ik een slechte keuze had gemaakt. *Wollen slaapzakken waren beter geweest. Een parka biedt meer warmte. Parka, parka, wol, wol.* Terwijl mijn lichaam trilde, hoopte ik dat de nacht vlug voorbij zou gaan. Het lukte me amper om tijdens de eerste uren in slaap te vallen. Midden in de nacht verkenden mijn ogen de omgeving. Hier en daar zag ik lantaarns branden. Daardoor kon je merken wie zijn of haar kamp had gemaakt. Mijn slaapplek was tijdig gemaakt en ik durfde mijn positie niet te verraden. Alles op die dag was mij teveel. *Twee moorden. Eén per ongeluk en één opzettelijk.* Het ergste was dat ik geen medelijden had voor de slachtoffers. Dat werd duidelijker toen het geschreeuw van een jonge vrouw langsheen de berg echode. Van luid naar stil, als een *decrecendo*. Haar geschreeuw hield na enkele seconden abrupt op. Het verschil tussen de duur van haar beklimming en de duur van haar val was het ergst. *Voor haar tenminste.*

De volgende ochtend werd ik wakker met dauw in mijn neusgaten. Ik was volledig ingepakt in mijn slaapzak. Mijn gezicht en mijn rug voelden het koudst aan.

Doorbijten, hopelijk ben je er binnenkort. Om mij heen merkte ik een stuk of zeven matten die aan de rotsen hingen. Het dichtstbijzijnde mat bevond zich op mijn hoogte. De vogel was al lang gevlogen. Wel, iemand moest erin gelegen hebben, anders zou het niet zijn opgemaakt. Hij of zij riskeerde het om in één dag, tot aan de top te klimmen. Ongetwijfeld liet ik ook mijn overtollige hangmat achter. Hoe minder je kon dragen, hoe sneller je vooruit zou kunnen gaan. Althans, dat was de norm. Eens het begon te regenen, werden de rotsen glibberig. Ik was dankbaar om mijn helm nooit te hebben afgezet sinds de beklimming... want het beschermde mij tegen alles wat kon vallen. Ik had nog een vijftigtal meter te gaan, aangezien de berg hogerop eindigde. Het leek zo abrupt. Deze etappe kon ik zonder moeite inschatten. *Nog even doorbijten.* Zowel vanbinnen als vanbuiten druppelde er koude zweet en regen langs mijn lichaam. Ik voelde me uitgeput maar mijn wilskracht hielp mij vooruit. Ik was zo dichtbij dat ik de overwinning haast kon proeven. Toen de bovenste vlakke eindelijk bereikt werd, rolde ik mezelf over de rand heen.

Voor heel even genoot ik van deze overwinning. *Kom langzaam weer op adem, je verdient het meid.* Mijn korte rust werd verstoord wanneer een luide stem mij terug bij zinnen bracht. “Goedemorgen, verloren moeite.” Een jongen met asblond haar en een pikhouweel in zijn rechterhand, torede ineens boven mij. De regendruppels van zijn haar, tikten op mijn gezicht. Onmiddellijk merkte ik zijn vingertoppen. *Bloed en staal.* Als een bliksemschicht draaide ik mezelf om, waardoor ik zijn aanval kon ontwijken. *Hij had het op mijn hoofd gemunt!* De adrenaline gaf mij net genoeg kracht om hem te ontlopen. Hij joeg op mij, doorgaans de vlakke grond van de top. De berg was ongeveer driehonderd meter breed in de diameter. Ik liep naar de andere kant toe en merkte dat hij me nog steeds fanatiek volgde. “Wat wil je dan van mij?” riep ik hem toe, ondanks de angst die mij vulde. Hij strekte zijn arm en zijn wapen uit. “Je hoofd natuurlijk. Ik heb al drie mensen vermoord dus dit is de laatste overlevingstest.” – “Je bent gek!” riep ik. “Overleven betekent niet dat je moet moorden. Je hebt deze uitkomst zelf gekozen!” Hij liep naar me toe. Op minder dan tien meter, hield hij op. “Er gebeurt verdomme niks. Dit is de enige manier, kind!” *Nee, als dit het einde zou zijn, dan is het tegen de logica in. Dit is tijdsverspilling.* Ik gebaarde met weinig geloof een ‘time-out’ teken. “Houd even op en luister alstublieft even!” Hij verlaagde zijn houweel, dat nog steeds gelijmd was aan zijn hand. “Er is een reden waarom je tot hier bent... het gaat niet om de wet van de sterkste.” Improvisatie was het enige wat mij kon redden.

Ik observeerde zo snel mogelijk de omgeving. “Wat bedoel je daar nu mee?” vroeg hij verward. “Vertrouw me, als het zo simpel was, dan had iedereen die deze test deed reeds gewonnen.” In mijn hoofd vielen de puzzelstukken stilaan op hun plaats. *Ik moet al mijn kennis bijeen rapen. Sommigen slapen, sommigen zijn blind voor wat er vlak onder hun neus ligt. Deze berg heeft een doel.* De jongen krabbelde door zijn haren. “Een deel van onze groep blijft beneden. Wie weet wat voor fenomenen er daar heersen. Wij hebben deze uitdaging gekozen om persoonlijke redenen. Bijvoorbeeld, ik voelde mij aangetrokken tot de berg... niet letterlijk wel te verstaan. Wij, de beklimmers, gingen er allemaal van uit dat de top het einde zou betekenen. We hebben reeds onze uitdaging bepaald. Waarom zou het daarbij blijven? De eindbestemming ligt alsnog in onze handen” Mijn palmen waren uitgestrekt, zodat hij de verwondingen kon zien. De bloedvlekken waren door het verband heen. “Bedoel je dat wij of iedereen die zich hier bevindt, zelf zijn scenario mag schrijven? Je spreekt nonsens!” Ik reikte mijn arm trillend naar hem toe. “Ik heb je niets verkeerd aangedaan.” sprak ik hem tactisch toe. “En je weet best hoe *zij* tegenover mensen staan die zonder doel vermoorden. Dit is het antwoord niet.” Ik raakte zijn hand vast, die vastgelijmd was aan het houweel.

“Dit is misschien je enige kans... bepaal je eigen weg. Laat los. Het is nog niet te laat voor je.” Hij knikte, alsof hij mij eindelijk begreep. Er was een zekere berouw in zijn ogen te merken. Op dat moment kreeg ik besef over mijn volgende stap. *Laat gewoon los.* “Wat ga jij nu doen? Terug afdalen?” vroeg hij. “Dat zal je dadelijk zien.” Ik stapte naar de rand van de berg toe. Zijn ogen bleven mij volgen. *Ik heb deze berg beklommen, alle gevaren getrotseerd, mezelf kunnen overtuigen en iemand proberen te redden, op eigen risico. Ten koste van mijn eigen leven. Kortom, bevat deze uitdaging MIJN overwinning. Verder heb ik niks te bewijzen. Ik hoop slechts dat ze mij zullen aanvaarden.* Mijn beide voeten steunden op de rand van de berg. *Hij dwingt me om los te laten.* De roeping was voldaan. Mijn helm was trouwens overbodig. In alle stilte verwijderde ik deze van mijn hoofd. *Laat ALLES los.* Het leek mij verstandig om bij deze gedachte te blijven, dus draaide ik me om. Hij ontving mijn glimlach, net voor ik achterover leunde. Zijn blik sprak boekdelen. Hij protesteerde maar het hield mij niet tegen. Voor heel even voelde het alsof de wind mij droeg. Eens de zwaartekracht overheerste, viel ik pijlsnel naar beneden. *Zo werd mijn eerste missie passief beëindigd. Door gewoonweg al mijn prestaties los te laten.*

Ik hield mij kalm eens de elektrische schok door mijn ruggengraat drong. Alles voor mijn ogen werd terug zwart en ik kon het licht van buiten deels zien doordringen. Ik zette de virtuele bril af. Al mijn herinneringen werden via deze bril opgeroepen. Het was alsof ik gedurende heel deze *display* alles opnieuw beleefde. De cruciale momenten van de missie werden op een groot scherm geprojecteerd. Enkele ogenblikken na mijn val, ontstond er een wit licht. Dat was de eerste keer dat ik geëxtraheerd werd. Het hield niet op bij de horror van mijn eerste shocktoestand. Het lijden kon ik me op dat moment nog levendig voorstellen. Braken, migraine en spierkrampen... kortom een lichaam dat onbedwingbaar doorsloeg. Mijn gehoorzame leerlingen stonden recht na de voorstelling. Ze draaiden hun hoofden in mijn richting, op hetzelfde moment. Ik kreeg er kippenvel van. Ze droegen elk een standaard uniform. De jongen noemde ik "XY" oftewel leksey en het meisje "XX", leziex. Vernoemd naar de geslachtskenmerken van hun DNA. Creativiteit ging mij vaak te boven. Vreemd genoeg hadden ze hierop geen bezwaren. Ze verkozen deze verwijzingen boven hun nummers. "Je was, ik bedoel, je bent moedig," zei leziex. "Ik heb hier en daar wat fouten opgemerkt maar je beslissing aan het einde was terecht. Dat is belangrijker." Volgde leksey met zijn kritiek. *Jij bent een blijver*. Ik stond recht en meteen bootsten ze mijn gedrag na. "Onthoud dat dit jullie enige inkijk was, voordat jullie alleen naar daar zullen gaan..." – "Mogen wij onder geen enkele omstandigheden samenwerken?" – "Laat mij jullie nog een tip geven. Iets dat jullie resultaten zal beïnvloeden. Je bent verantwoordelijk voor elke daad die je in het Veld zult plegen. Ieder fout of misstap kan je naar een andere uitkomst leiden. Indien je onder druk staat, verraad jezelf dan niet. Zelfs bij noodsituaties kan de grootste vijand jezelf zijn. Je komt alleen maar tot je recht wanneer je al je mogelijkheden kunt realiseren. Met andere woorden, verleg je grenzen maar forceer niks." leksey en leziex knikten alsof ze mij begrepen. Hun ogen vertelden een ander verhaal. We verlieten samen de kamer. Ze hebben mij de opdracht gegeven om deze nieuwe leerlingen te begeleiden.

Nu vraag je je misschien af wie "ze" zijn. Voordat ik dit aspect kan verduidelijken, hoor ik je eerst te vertellen wie "ik" ben. Mijn naam doet er weinig aan toe. Je zult het toch telkens doorgaans mijn verhaal horen. Eigenlijk hadden leziex en leksey een nummer. leksey kreeg bijvoorbeeld het getal 0036. leziex kreeg het getal 0037. Er ligt geen moeilijke verklaring achter deze nummering. Elke man krijgt een even nummer. Elke vrouw een oneven nummer. Per generatie bestaat er een serie van maximum duizend cijfers. Het maximum wordt trouwens nooit bereikt.

Je krijg een laag nummer, hoe dichterbij je geboren bent bij het einde van een generatie. Of hoe jonger je bent. Ik ben bijvoorbeeld nummer 0067 van dezelfde generatie als mijn twee leerlingen. Ze hadden nog geen missies gedaan. Ik diende hen te coachen. Hen een beeld meegeven over de praktische zaken, de regels stapsgewijs uit te leggen en onze taken verduidelijken. Uiteindelijk zijn we hier allemaal leerlingen... met hetzelfde doel.

We stapten een grote zaal binnen, waarbij het interieur opgesteld was in de vorm van een klassieke rechtbank. Op één belangrijk eigenschap na, was alles uit metaal gemaakt in plaats van hout. De muren waren spierwit. Vlakbij het spreekplatform waren ze bedekt met oranje wandlampen. Deze stijl symboliseert de “perfectie” van deze plek: de faciliteit. Alle afgestudeerde novicen met hun begeleiders, bevonden zich in deze zaal. Ik wist meteen hoe laat het was toen hun blikken op mij gericht waren. Mijn leerlingen keken bedeesd naar de grond toe. Ik voelde mij schuldig voor hen. “Stiptheid is cruciaal binnen jullie opleiding. Vergeet dat nooit!” onderbrak een luide stem. Aan de schermen kon ik merken dat het de coördinator was: Richard Edelhart. Een gedreven man met ogen aan zijn rug, de reukzin van een hond en de gevoeligste oren. Zijn enige nadeel was dat hij zonder armen geboren was. Dat kon gelukkig voor hem verholpen worden met een paar geavanceerde prothesen. *Wat hij ook zegt, hij heeft altijd gelijk.* Eksey en leziex verscholen zich achter mijn rug. Ze waren mijn verantwoordelijkheid en ik had gefaald om hen op tijd in de ceremoniezaal te brengen. We probeerden zo discreet mogelijk plaats te nemen op de laatste rij stoelen. “Jullie zijn hier allemaal gekomen voor een hoger doel. Ik wens als eerste iedereen te feliciteren die het zover heeft gebracht. In totaal zijn dat ééntenveertig novicen. Proficiat met jullie trajecten.” Ik keek naar het publiek om de nieuwelingen te kunnen onderscheiden. Gewoonlijk zijn de afgestudeerde novicen ongeveer zestien jaar oud. Ze hadden reeds een behoorlijke opleiding achter de rug maar er stond hen meer te wachten. Ric Edelhart overnam mijn gedachten. “Zoals jullie weten is dit het begin van jullie officiële beproevingen. Twintig missies, als onderdeel van jullie veldwerk. Twintig logs die jullie niet enkel moeten volhouden maar ook doordacht moeten bereiken.” Schuin voor mij, enkele stoelen verder, merkte ik de jongen met zijn asblond haar. Degene die mij probeerde te vermoorden als enige motief. Hij luisterde aandachtig mee. Het was de eerste keer dat ik hem terug zag, sinds mijn eerste log. In zijn verzorgde kleren en uiterlijk, bleek hij amper intimiderend te zijn. Hij leek eerder een bepaalde kalmte uit te stralen. *Dat is waarschijnlijk een illusie... op het Veld toon je je ware aard en diep vanbinnen zindert hij waarschijnlijk nog op wraak.*

Hij draaide zijn hoofd om en keek mij even verbaasd aan. Vervolgens gaf hij me een glimlach, gepaard met een knipoog. Ik kon alleen terug communiceren met een brok in mijn keel. “Ik wil jullie geen valse beloftes geven, daarom kom ik nu ter zake. Minder dan de helft van jullie zullen Uitverkorenen worden. Jullie best doen zal in veel gevallen niet volstaan.” Sommigen zuchten vanuit de menigte maar de coaches wisten ze te bedaren. leziex keek bezorgd naar leksey. Ik kwam tussenbeide met mijn fluisterende woorden. “Hij wil jullie gewoon met angst motiveren. Zolang jullie rekening houden met de richtlijnen en jullie training, zal alles in orde komen.” Dat was mijn poging om hen gerust te stellen. Na de eerste toespraak van Ric Edelhart, moesten alle coaches van de ex - novicen, de zaal verlaten. Ik veronderstelde dat hij zich meer ging richten tot het inlichten van de nieuwe groep. Toen ik mij in de plaatsen van leziex en leksey bevond, had Ric zijn haar nog bruin gekleurd. Nu was hij zo grijs als grijs kon zijn. Ik durfde te wedden dat hij de puntenverdeling per log ging uitleggen.

Net zoals één groot examen, moet je je aanpassen naar de aard of scenario van de missie. Je krijgt je onderwerp enkele dagen van voordien te weten, zodat je er in de minste zin op kunt voorbereiden. Op het einde van je examen moest je alles in de praktijk kunnen uitvoeren, in het Veld. Een ieder van ons was hier trouwens om tot de beste leger van de wereld te behoren. Wanneer je een novice bent, heb je een zes jaar lange opleiding voor de boeg. Je leert eerst de basiskennis van overleven, zowel op theoretisch als praktisch vlak. Na drie jaar kies je vervolgens je specialiteit. In die jaren word je wekelijks beoordeeld. Op het basiskamp genaamd “De Akker”, vanwege zijn ligging aan een uitgestrekte grasweide. Ik had als specialisatie, gekozen voor manuele gevechtswapens. Meer bepaald messen, zwaarden en dergelijke scherpe voorwerpen. Een novice zijn is met andere woorden één grote opbouw voor de missies van een signifer. Die laatste term wordt gebruikt voor zij die na hun opleiding, in aanmerking komen tot het signifer-programma. Niet alle afgestudeerde novicen worden automatisch doorgeschakeld tot het signiferschap. Ze moeten zichzelf eerst kunnen bewijzen aan de hand van hun eerste log. Hiervoor krijgt niemand toelichting op voorhand. Wel ontvangen ze een inkijk op de eerste missie van een ervaren signifer. Een coach-sessie, zoals ik mijn leerlingen die namiddag liet zien. Voor de eerste missie was er geen specifieke datum die aangaf wanneer ze je zullen verzenden. Dit is het proces waarbij je van de eigenlijke realiteit naar het Veld wordt gestuurd. Bij mij gebeurde het in de nacht, vandaar dat ik wakker werd op een onbekende locatie.

Op het Veld, moet je vooral de faciliteitleiders of het bestuur kunnen overtuigen van je bekwaamheden. Er was zelden één uitkomst mogelijk. Ofwel slaag je als ex-novice in je eerste log en mag je de negentien logs uitvoeren, ofwel faal je en maak je geen kans meer binnen het signifierschap. Ik had de ergste coach als een afgestudeerde novice. Zijn echte naam hield hij geheim maar hij noemde zichzelf Wolf. Zijn manier van overleven was alles behalve het gedrag van een echte wolf. Hij liep constant in de kijker en probeerde anderen met grote praatjes te overtuigen. Eens ze gingen meewerken, zou hij ze buiten de missies belonen. Samenwerken kon de eindcijfer van een log naar beneden halen. Wolf ging roekeloos te werk in zijn missies. Net zoals ik, coachte hij de novicen na zijn tweede missie. Bij zijn vijfde werd hij naar het schijnt voortijdig terug geëxtraheerd naar de faciliteit. Extraheren is het tegenovergestelde proces, waarbij je uit het Veld teruggehaald wordt. Sindsdien zag ik hem nooit weer. Er kon dus gezegd worden dat je nooit vrijgesteld wordt van schorsing of diskwalificatie... en dat gaf ons juist meer druk.

II. Sereen in de faciliteit

Een schemering van levendige figuren vulden de feestzaal. Deze individuen bewogen ritmisch mee met de muziek. Zowel de signifers als de ex-novicen waren talrijk aanwezig. Dit was onze inwijding, om de nieuwelingen te verwelkomen. Eenenvoertig. *De kans is groot dat minder dan de helft zal slagen.* Gewoonlijk sloeg ik gelijk welke feesten over. Na die blunder in de ceremoniezaal voelde ik me verantwoordelijk tegenover leksey en leziex. Mijn leerlingen waren er eerder geraakt. Ze waren beiden formeel gekleed. leksey droeg een zwarte broek met een grijze hemd. Hij had zijn haar zelfs een deftige *look* gegeven, waardoor hij er meer volwassen uitzag. leziex droeg een eenvoudige groene jurk die lichtjes versierd was met zilveren stenen, ter hoogte van haar schouders. De manier waarop ze leksey aankeek was vol bewondering. Ze had kennelijk een zwakte voor hem, hoewel ik dat voor het eerst had opgemerkt. Eens ik in hun buurt was, verbrak leziex haar contact met leksey. Ze hielden op met dansen. “Alstublieft, jullie mogen verder doen. Onze laatste formele sessie zit er al op. Hoe hebben jullie het nog gesteld bij heer Edelhart?” – “Hij was minder kordaat nadat jullie de zaal hadden verlaten. Hij viel best mee. We ontvingen tips en informatie voor het veldwerk.” antwoordde leksey.

“Het zal veel inspanning vragen, maar het overzicht van jouw eerste log heeft ons sterk bemoedigd.” vervolgde leziex. “Klinkt mooi. Voor mijn laatste tip wilde ik jullie even laten weten dat...” *Komt hij soms van nergens?* Hij staarde me intens aan, tussen het volk. *De jongen die op wraak zinde.* Ik vroeg mij af hoe lang hij er reeds was. Vanop een afstand bleek hij terug die donkere uitstraling te hebben. “Ja?” De stem van leksey klonk weer bekend. “Eh, mijn excuses. Wat ik wilde zeggen was dat jullie altijd rekening moeten houden met jullie gedrag. Hier mogen jullie gerust bevriend zijn met elkaar. Wanneer je op het Veld met elkaar geconfronteerd wordt, zal het moeilijker zijn. Daar kun je elkaar beter ontlopen.” – “Bedankt, Yelena, als ik je zo mag noemen. Ik heb aan je log gemerkt dat dit het beste methode was om iemand te beschermen. Dat spijtig voorval met die kerel die op de berg in een gevecht zat, was rechtuit afschuwelijk.” leziex voegde haar mening eraan toe. “Het is vreselijk om te vernemen dat die jongen, die geduwd werd, geen kans meer zou krijgen.” Ik had geen gehoor voor wat ze zei. Mijn gedachten waren compleet afgedwaald. De jongen met asblond haar stapte inmiddels naar me toe. Hoewel ik geen aanleiding had gegeven om hem te laten komen. Net zoals leksey droeg hij een deftige hemd. Dan wel in het donkerblauw, met de eerste paar knopen los. “Ik had je amper herkend maar vanaf het ogenblik dat ik dat serieuze snoetje zag...” Ik wist niet wat ik uit zijn woorden moest ontcijferen.

“Kom ik soms ongelegen? Je hebt mij tenslotte geholpen in het Veld.” *Geholpen?*
“Nee hoor. Goed dat je een coach bent. Dat bewijst dat je geslaagd bent en het bestuur kon overtuigen.” Ik begon de nervositeit in mijn maag te voelen. Ik richtte mij tot leksey en leziex. Ze hadden door hoe laat het was. “Excuseer ons even, wij gaan verder dansen.” zei leksey. Ze dreven beiden weg in de menigte. Toen mijn blik naar *hem* afdwaalde, stond hij me weer aan te kijken. Nochtans droeg ik niks speciaals. Een jeansbroek met een zwarte top en een gouden ketting. Mijn haren hingen los, in tegenstelling tot mijn dagelijkse paardenstaart. *Dit voelt ongemakkelijk aan.* “Je ziet er anders uit omdat je haar een deel van je gezicht verbergt.” - “Och ja. Op de berg droeg ik mijn helm, misschien daarom.” Mijn nerveuze lach maakte de situatie nog vreemder. De sfeer werd luchtiger eens hij zelf begon te lachen. “We behoren nu tot dezelfde groep. Noem me gerust Jens.” Hij strekte zijn hand uit en ik schudde het voor een zeer vluchtig moment. “Yelena. Aangenaam.” Zijn hoofd kwam dichterbij, tot hij in mijn oor kon spreken. “Wees gerust, Yelena, zolang de muziek speelt zijn we veilig. Aan welke log zit je?” Ik keek hem twijfelend aan maar besloot om het gesprek verder te zetten met wat oppervlakkigheid. “Iedereen die geslaagd is krijgt meestal dezelfde data voor hun missies. Om je vraag te beantwoorden, begin ik over vier dagen aan mijn derde log.” Hij klopte op mijn rug en glimlachte weer. *Hoe charismatisch.* “Ik heb je nooit terecht kunnen bedanken voor je inspirerende woorden, mooie Yelena.” Mijn hart luchtte op maar zijn compliment was nog geen reden om hem te vertrouwen. *Camouflee het met beleefdheid.* “Ach, het was uiteindelijk weinig moeite.”

- “Toch zag ik de intensiteit in je ogen. Iemand zo vastberaden en onzeker tegelijkertijd. Wel, mijn maniakaal gedrag speelde daar waarschijnlijk ook een rol in.” zei hij in mijn oor. Ik nam een stap terug, om duidelijk te maken dat dit een gevoelig onderwerp was. “Iedereen kon zich daaruit spreken of een gelijkaardig manoeuvre doen. Doe nu niet alsof je mij iets verschuldigd bent.” Hij nam ineens mijn heup vast en duwde me dicht tegen hem aan. Vervolgens kuste hij mijn voorhoofd. *Dit is tegen alle verwachtingen in. Hoort het dat ik mij tot hem aangetrokken voel, terwijl hij mij wilde ombrengen in het Veld?* “Ik ben je een leven schuldig.” fluisterde hij zachtjes na. Zijn hand reikte naar de mijne. Hij cirkelde zijn duim over mijn vingers. Voor heel even genoot ik van deze aanraking. “Wil je met mij dansen, Yelena?” Binnen de kortste keren werd ons moment verstoord. Vanuit de dansende groep, merkte iemand hem op. “Hé maatje, alles goed, Jensie?” vroeg deze kerel. Hij was vast een goede vriend van Jens. Ze benaderden elkaar met een stevige omhelzing. “Man, hoe gaat het nog?” Voor heel even wisselde Jens zijn blik tussen zijn vriend en mij. Ze raakten meteen verward in een *lang-niet-gezien* gesprek. Van deze gelegenheid maakte ik gebruik om de zaal te verlaten. Zijn ogen bleven mij echter volgen.

Noem me achterdochtig maar ik had een gevoel alsof hij een achterliggende plan had. Het gebeurde wel vaker dat er manipulaties plaatsvonden tussen de signifiers. Uiteraard konden er ook oprechte banden onder ons ontstaan maar dit zou het programma gecompliceerd maken. Het was niet gebruikelijk voor mij om iemand meteen te vertrouwen. *Dus waarom zou ik dat opeens wel doen?*

De volgende dag kwam ik mijn psychiater, Devlon, in de gang tegen. Ze droeg een zwarte uniform en een opgetogen kapsel. Toen ik ze voor het eerst zag, veronderstelde ik dat ze mij een helse tijd ging bezorgen. Eigenlijk was ze, tegen mijn vooroordelen in, een begripvol mens. Nu en dan ging ze wel om met conservatieve methoden maar ze wist mij telkens te motiveren. Ik wuifde naar haar vanop een afstand. Ze reageerde als gevolg met een vriendelijke knik. In de faciliteit krijgen signifiers elk een psychiater toegewezen. Volgens Edelhart kunnen deze sessies onze weerstand verhogen. Novicen konden, met een voorschrift, ook psychiaters consulteren. Bij ons was het eerder een noodzaak, gezien wij tijdens een missie zowel fysieke als mentale schade konden oplopen. Het was dus niet zeldzaam dat er nu en dan iemand dreigde om zelfmoord te plegen. Psychiaters waren er om ons op aarde te houden. Zes dagen na mijn eerste missie, ontnam een medesignifer haar eigen leven door haarzelf te laten stikken. Niemand, noch haar psychiater, zag dit aankomen. Ondanks dit spijtig voorval, was ze voor haar log geslaagd. De gesprekken die volgden, weerklonken nog helder in mijn gedachten. “Ik hoorde dat ze faalangst had. Ze wilde niks over de uitslag horen.”

– “Nee, dat is een valse roddel. Ze was één van de intelligentste signifiers uit onze generatie. Ze begon gewoon af te dwalen. Dromen van een poëtische wereld, die afkomstig is uit de oude boeken.” – “Er klopt hier maar weinig van. Ze kan toch dromen van onze toekomst? We kunnen de situatie uiteindelijk rechtzetten... als signifiers.” Zo waren er velen die verbijsterd bleven van haar daad. Haar dood werd nooit officieel aangekondigd door Edelhart en volgens mij wilde hij ons daarvan beschermen. “Het lelijke uit deze wereld leidt tot meer destructieve gedachten. We moeten ons concentreren op onze rollen. Er zijn werkelijk positieve rapporten van daarbuiten. Rapporten van hoop. Ik zeg jullie, er is helemaal geen reden om vandaag of morgen te panikeren. Blijf bewust van de scheidingslijn tussen het veldwerk en de realiteit.” Zei hij als enige referentie naar haar plotse afwezigheid. Niemand kon zeggen dat hij ongelijk had. Als wij onze opleidingen niet konden voltooien, dan zou de wereld blijven lijden. Wij waren allemaal bestemd. Bestemd voor één gemeenschappelijk doel. Wij waren de nieuwe hoeders van een afgenomen ideaal. Ons bestaan zou de wereld moeten genezen.

“Z-Negen, Y-Vijf, O-Zeven, W-drie, B-Acht... schildpadden kunnen meer dan honderd jaar leven.” Ik herhaalde deze code meerdere keren in mijn hoofd. Voor we op een missie gaan, moesten we voor onszelf een combinatie van letters en cijfers opstellen. Daar hoorde een zin bij, die als tweede zekerheid diende. Meestal koos ik voor een eenvoudige feit. Dit was voor ons eigen bestwil. Eens we naar het Veld worden gestuurd, is de kans groot om te vergeten wie we zijn. Door deze code aan onze gedachtegang te koppelen, kunnen we onze herinneringen beter vasthouden. Als je je code vergeet, dan heb je een verstoorde verbinding. Het zou in dat geval soms uren duren voor je weer beseft wat je hoort te doen. Tijdverlies kun je je niet permitteren bij een missie. *Ze beoordelen ook op de snelheid van je denkvermogen.* “We sturen je met een graad verder. Zoals je hebt gezien, zal de zending iets langer duren dan zeven uren.” Dokter Jorman, mijn vaste “verzender”, was bezig met zijn handschoenen aan te trekken. Ik had reeds plaats genomen in een ligstoel die omringd was door geavanceerde apparatuur. Hier waren er meer schermen en kabels aanwezig. Het principe om mezelf te koppelen aan deze machines heb ik slechts in de theorie aangeleerd. Mijn kennis over de technologie achter dit proces was dus beperkt. Ik pinde twee spelden vast aan mijn voorhoofd. Twee andere draden plakte ik achter mijn oren. “Je begint het onder de knie te krijgen.” Dokter Jorman stond naast mij met een injectiespuit in zijn hand. Het was gevuld met een onbekende vloeistof. Zijn serieuze ogen merkten mijn twijfels op. “Wees gerust, dit is een formule die de neveneffecten zal onderdrukken.” – “Zal het een bijkomend effect doen ontstaan?” Hoewel hij een masker droeg dat zijn neus en mond bedekte, kon ik merken dat mijn vraag hem stoorde.

“Laat ons zeggen dat dit voorlopig de beste reisassistentie is. Klaar?” Ik knikte alvorens hij de naald in mijn nek stak. “Nu zal je zoals gewoonlijk een schok langs je ruggengraat voelen. Je hart zal na een paar minuten van ritme vertragen, gezien het een langdurige reis zal zijn.” Sinds mijn eerste ontmoeting met hem, was hij telkens kordaat. Hij liet nooit zijn ware emoties tonen. Hoewel ik zijn werkgedrevenheid respecteerde, kon ik hem moeilijk voorstellen als een warm persoon. “Achteraf zal je opnieuw een zekere verlamming ervaren maar de gevolgen zullen minder riskant zijn. De meesten hebben geen last van hoofdpijn na de derde log. Soms kan er nog misselijkheid zijn maar het is afhankelijk van persoon tot persoon. De herstelperiode duurt in dat geval ongeveer drie weken.” *Sowieso zijn er twee weken training, of wat mijn schema voorschrijft.*

Deze trainingen behoorden niet tot de expertise van de artsen. Zij waren er hoofdzakelijk voor het fysieke onderdeel. De artsen bemoeiden zich er dan ook weinig mee. De afdelingen van de opleiding werden strikt van elkaar afgescheiden. De beproevingen die elke signifer moest doorstaan waren: intensieve lichaamscoördinatie, trainingen voor de logs en de revalidatie. Dat laatste gebeurde pas als men terug was van het Veld. Soms waren er wachttijden om gezondheidsredenen maar tien logs per jaar was de norm. Het Veld was een gecompliceerd systeem. Een soort van simulatie, samengesteld uit locaties van de buitenwereld. Het Veld was enkel toegankelijk met het koppelingssysteem. De draden aan mijn lijf en de vloeistof brachten onze geesten daarheen. “Adem diep in.” vervolgde dokter Jorman. Ik kon vanuit mijn ooghoek de lege injectiespuit zien. Langzaam draaide mijn hoofd in de andere richting. Vanuit de faciliteit hebben wij slechts zicht op de binnentuin, die bijna even groot is als een dorp. We zien daarbij, op gelijkvloers, de andere vleugels in het complex. Alle ramen waren dus gericht naar andere ramen of de binnentuin. Men zou denken dat wij hier als gevangenen leven terwijl wij ons eigenlijk in de veiligste plek op aarde bevonden. Er waren daarbuiten veel schuilplaatsen aanwezig en heel wat gevaren. Gevaren die wij reeds gezien hebben in onze opleiding als novicen. Ze stonden vermeld in de schriftelijke bronnen die overgebleven zijn na de “Openbaring”. Een benaming voor het fenomeen dat de wereld voorgoed veranderd heeft.

De vloeistof die zogezegd mijn lichaam in een onbewuste staat ging onderhouden, reisde door mijn aderen. Elke druppel voelde kokend heet aan. *Dit begint steeds meer te prikken. Het doet meer pijn dan de vorige twee keren!* Ik snakte naar adem. Ik wilde zoveel mogelijk lucht inhaleren maar mijn longen lieten het niet toe. Het was alsof ze ineens dichtgeklapt waren. “Haal rustig adem! Luister aandachtig naar mijn stem...” Zijn woorden klonken leeg. “Dokter? Is... dit... normaal?” - “Geen paniek. Je hartritme versnelt. Je moet op een rustige tempo blijven ademhalen. Volg mijn hand.” Hij bewoog zijn hand op en neer, om te tonen wanneer ik moest inademen. Enkele momenten later was mijn toestand weer stabiel. Mijn lichaam paste zich daarna aan het vertraagde ritme. De vloeistof nestelde zich verder in mijn aderen. “Je vertrekt binnen de komende tien minuten. Je hartritme zal geleidelijk aan vertragen.” *Natuurlijk gaat hij niks meer vertellen.* Het gebeurde wel vaker dat dokter Jorman de procedures voor mij verzwegen. Zoals bij de eerste extractie. Er werd niets vermeld over de naschokken. Eerst ondervond ik hyperventilatie, braaksel en uiteindelijk een verlamming die een week aansleepte.

“Je zult wat neveneffecten ondervinden, maar niets dat jouw gezondheid permanent kan beschadigen.” zeiden ze toen. Terwijl de dokter enkele bewerkingen op de hoofdcomputer invoerde, keek ik rond in de zaal. Soms speelde ik een spel met mezelf: wat is het verschil bij de vorige keer? *Niks, behalve witte muren en kunstplanten.* In dit geval was de decoratie hetzelfde gebleven. De assistenten bedienden de generator vanop een afstand. Een machine die uitsluitend het Veld beheert. Zij controleerden namelijk alles wat met een locatie of scenario te maken heeft. Eén groot netwerk met oneindig veel mogelijkheden. Ze hielden zich streng aan de codes die opgesteld werden. Op deze manier werden onze vaardigheden grondig uitgetest. “Hypnose in werking, mijnheer. Vertrek binnen vijf minuten.” Hoorde ik één van hen zeggen tegen dokter Jorman. “Positief. Hartritmte vertraagt met ongeveer drie slagen per minuut. Wacht op mijn teken.” Het klonk beangstigend, wat zij allemaal met mijn lichaam en geest konden verrichten. Niks was echter zo eng als de buitenwereld. Voor meeste signifiers was het Veld een soort uitlaatklep tot zelfontplooiing en concentratie. Wij, signifiers, waren de enigen die zich kunnen verplaatsen naar andere locaties of werelden. Ieder personeelslid kan slechts wensen om te reizen in zulk een unieke systeem. De Centurion mocht zich uitzonderlijk in het Veld verplaatsen. Hij was de hoofdleder van deze faciliteit. Zijn naasten, de Optio's, mochten het Veld gebruiken op zijn toestemming. Bij deze waren zij fysiek ook goed getraind.

“Sequentie voltooid. Verzending definitief in dertig seconden.” Hoorde ik de assistent tegen dokter Jorman zeggen. Mijn lichaam was verlamd. Dat was het engste gedeelte. Mijn ademhaling verliep trager en ik kreeg al snel een slaperig gevoel. Jorman scheen een felle licht op mijn gezicht. “Succes met je missie, Yelena!” Dit was de eerste keer dat hij mij bij naam noemde. Ik wilde nog reageren maar mijn hersenen waren al half onderweg. Zien en horen waren mijn overgebleven zintuigen. Bij mijn eerste zending dacht ik haast dat ze mij gingen onthoofden. Het was vooral de paniek die waanbeelden teweeg bracht. Naar het schijnt was ik nogal hysterisch aan het ijlen. Volgens mijn psychiater bleef ik de herinneringscode herhalen... en maakte ik dokter Jorman uit voor sadist. Misschien kwam het daardoor, dat er een zekere spanning tussen ons heerste. Gelukkig nam het bestuur dit voorval licht op. Het gaf een benauwd gevoel, om te weten dat je immobiel bent en amper kunt communiceren. Voor ik het zag aankomen, ontwaakte ik elders. *Daarjuist dacht ik nog aan mijn oude missie... hemel, de code!* Het was onmogelijk om mijn code uit te spreken, omdat ik mij onderwater bevond. De koude temperatuur, de hoge druk en het flauwe licht dat boven mij scheen bracht mij terug bij mijn zinnen. Hoewel ik niks kon uitspreken, probeerde ik al zwemmend de code te herinneren. “Z-Negen...Y-Vijf...O-Zeven...W-drie...B-Acht.” Toen ik plots de silhouet van een ronde plaat boven mij zag, realiseerde ik weer het vervolg. “Schildpadden kunnen meer dan honderd jaar leven.”